

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/975/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213453
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6912213453.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Márie Rišiaňovej a JUDr. Danice Kočíčkovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zast. spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanému: Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu zo dňa 11. 06. 2014 proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 7C/93/2012-51 zo dňa 12. 05. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu žalobcu, rovnako zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania a žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „Žalobca sa podanou žalobou na tunajšom súde zo dňa 27. 09. 2012 domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 6872,94 € z titulu majetkovej škody a sumu 1374,59 € z titulu nemajetkovej ujmy, všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že podal návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi na vymoženie pohľadávky priznanej exekučným titulom, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu, z dôvodu nespĺnenia záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX povinným Y. V. (Ex 998/2011). Okresný súd v Rimavskej Sobote bol povinný v exekučnom konaní rozhodnúť o následnej žiadosti súdneho exekútora, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v lehote 15 dní od doručenia žiadosti. Exekučný súd však rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 17. 02. 2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, po uplynutí zákonom stanovenej doby, viac ako 63 dní. Prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi. Žalobca vyvinul enormné úsilie, aby dosiahol vecný posun v exekučnom konaní podávaním žiadosti o informácie o stave konania.

Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody, predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej. Výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že škodu by bolo možné vyčíslieť len s nepomerne veľkými ťažkosťami.

Žalobca si uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keďže márnym uplynutím času došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu

konania pre stratu konania s povinným, neexistencia vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, zánik už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu plánovaných ďalších rozhodnutí. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy žalobca poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Žalobca podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaná však pozitívne nereagovala.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila a navrhla ju zamietnuť. Žalovaná namietala zmätočnosť žalobných návrhov, nesplnenie podmienky predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, nesplnenie podmienok nevyhnutných pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, nepreukázanie vzniku a výšky škody, nesplnenie podmienok pre možnosť priznania náhrady v peniazoch ako aj neexistenciu príčinnej súvislosti, priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalovaná taktiež vzniesla námietku premĺčania prípadného nároku na náhradu škody žalobcu.

V súlade s ust. § 101 ods. 2 OSP súd rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu, ktorí boli na súdne pojednávanie riadne predvolaní. Žalovaná požiadala o ospravedlnenie neúčasti, z dôvodu zachovania hospodárnosti konania. Žalobca a jeho právny zástupca sa na súdne pojednávanie, bez ospravedlnenia, nedostavili.

Súd rozhodol prihliadajúc na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy, keďže preukázaný skutkový stav umožňoval vydať meritórne rozhodnutie a nebol zistený vážny dôvod odročenia súdneho pojednávania.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43NcC/2/2012 zo dňa 10. 10. 2012; vyjadrením žalovanej; celým obsahom spisu ako aj pripojeného spisu č. k. 2Er 292/2011 a zistil nasledovný skutkový stav:

Žalobca si uplatňuje od žalovanej náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v exekučnom konaní, kedy bola povinnosť tohto súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia tejto žiadosti, a pretože okresný súd v zákonnej lehote 15 dní nerozhodol, rozhodol až po uplynutí tejto lehoty, následkom tohto nesprávneho úradného postupu vznikla žalobcovi škoda a zároveň si uplatnil aj nemajetkovú ujmu v peniazoch.

Žalobca spolu s návrhom na zrušenie nariadeného pojednávania podal návrh na prerušenie konania z dôvodu podania sťažnosti na Ústavný súd SR vo veci 43NcC/2/2012 Krajského súdu v Banskej Bystrici, pretože podľa názoru žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici porušil jeho práva tým, že nevyhlásil sudcov okresného súdu z konania, a tým boli porušené jeho práva na zákonného sudcu a právo na nestranný súd. Keďže bola podaná sťažnosť na ústavný súd, kde sa má vyriešiť otázka zákonného sudcu, kde okrem iného žalobca navrhuje zrušenie vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie a keďže táto otázka môže mať význam pre rozhodnutie súdu, sú dané dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods.1 písm. b) a ods. 2 písm. c) OSP.

V zmysle § 109 ods. 1 písm. b) OSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. V zmysle tohto ustanovenia je teda povinnosť súdu konanie prerušiť, ak ide o otázku, ktorá nespadá do kompetencie súdu. O daný prípad však v tejto veci nejde, keďže o námietke zaujatosti v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, týmto rozhodnutím je tunajší súd viazaný, a teda nebol dôvod na prerušenie konania, pretože o námietke zaujatosti bolo rozhodnuté podľa zákonných ustanovení upravujúcich procesný postup súdu.

Pokiaľ ide o prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP, v zmysle tohto ustanovenia môže konanie súd prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Ide o ustanovenie, kde súd len

môže konanie prerušiť podľa svojho uváženia. Ako bolo vyššie uvedené, o zaujatosti sudcov tunajšieho súdu bolo už nadriadeným súdom rozhodnuté a súd je týmto rozhodnutím viazaný, nie je dôvod na prerušenie konania vzhľadom na to, že žalobca podal sťažnosť na ústavný súd, k čomu súd uvádza, že žalobca ani neosvedčil skutočnosť, že sťažnosť na ústavný súd podal, keďže predložil len rovnopis sťažnosti bez dokladu preukazujúceho jej podanie a zároveň súd považuje za potrebné ďalej uviesť, že predložená sťažnosť žalobcu na ústavný súd sa ani netýka tejto konkrétnej veci, pretože o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom v predmetnom konaní bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. konania 43NcC/2/2012. Z týchto dôvodov súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v znení do 31. 12. 2012): Ku dňu podania návrhu štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) citovaného zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo trestnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1, 2 citovaného zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom.

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6-tich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1, 2 a 3 citovaného zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. O súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (Exekučný poriadok) platného v čase začatia exekúcie, v znení do 31. 05. 2011: Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15-tich dní odo dňa doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 3 ods. 1 ObZ: Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca si uplatnil u žalovanej nárok na náhradu škody a nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch, na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. O tejto žiadosti doposiaľ nebolo rozhodnuté. Je nesporné, že lehota 6-ich mesiacov od jej podania už uplynula, a preto sa žalobca domáha uspokojenia svojho nároku na súde v zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu.

Žalobca si uplatňoval svoj nárok na náhradu škody ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy na základe tej skutočnosti, že v konkrétnom exekučnom konaní nerozhodol okresný súd v zákonnej 15-dňovej lehote o žiadosti súdneho exekútora, a tým došlo ku vzniku škody na strane žalobcu na základe nesprávneho úradného postupu súdu.

V predmetnej exekučnej veci súd zistil, že v konaní, ktoré bolo vedené na tunajšom súde pod číslom 2Er 292/2011 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 18. 01. 2011 a súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 07. 02. 2011. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s.. O žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 17. 02. 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 23. 03. 2011. Následne bola exekúcia zastavená uznesením zo dňa 24. 05. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 05. 07. 2011.

Nemožno spochybníť, že okresný súd v danej exekučnej veci nerozhodol v lehote ustanovenej Exekučným poriadkom tak, ako na to poukazuje žalobca. Touto lehotou však okresný súd nebol viazaný. V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom v čase začatia exekúcie, lehota 15-tich dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. V uvedenom ustanovení je výslovne uvedené, že táto lehota sa nevzťahuje na prípady, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku, teda notársku zápisnicu a rozhodcovský rozsudok. Dôvodom tejto výnimky je nutnosť preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré ani nemusia byť prílohou návrhu na vykonanie exekúcie a to napr. rozhodcovskej zmluvy, alebo rozhodcovskej doložky. V danom prípade, teda v konkrétnej exekučnej veci existovali oba dôvody, pri ktorých neplatí 15-dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Na základe tejto skutočnosti je možné konštatovať, že žalobca nepreukázal jednu zo zákonných podmienok pre vznik prípadného nároku na náhradu škody, prípadne nároku na nemajetkovú ujmu, a to nesprávny úradný postup okresného súdu, a preto v ďalšom konaní sa súd nezaoberal skúmaním otázky, či na strane žalobcu týmto prípadným nesprávnym úradným postupom vznikla škoda alebo iná nemajetková ujma a či existuje príčinná súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, prípadne nemajetkovej ujmy na strane žalobcu.

Pokiaľ by na strane žalobcu mala vzniknúť škoda, prípadne nemajetková ujma na základe konštatovania zbytočných prietahov v konaní, je potrebné na jednej strane uviesť, že v právomoci okresného súdu nie je konštatovať, že v danej veci došlo k prietahom v konaní, keďže toto oprávnenie konštatovať túto skutočnosť môže len ústavný súd na základe sťažnosti oprávnenej osoby a na druhej strane je potrebné uviesť, že v danej veci neplatila lehota 15 dní na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na judikatúru Ústavného súdu SR, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru (ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01). Pojem zbytočné prietahy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne, s ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa postup štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy (I. ÚS 63/00). Nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľko mesiacov, ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 42/01). V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že žalobca podáva hromadne v rámci celej Slovenskej republiky niekoľko tisíc až desiatok tisíc návrhov na exekúciu na základe exekučných titulov - rozhodcovských rozsudkov, a tým defacto znemožňuje rozhodnúť súdom v primeraných lehotách, pričom návrhy na exekúciu podáva opakovane aj po tom, ako boli právoplatne judikované okolnosti, že

žalobcom používané exekučné tituly obsahujú neprijateľné podmienky a pre ich rozpor so zákonom sa žiadosti o vydanie poverenia zamietajú. Tým zo strany žalobcu dochádza k šikanóznemu výkonu práva, keďže hromadnými podaniami znefunkčňuje súdy, čoho následkom je to, že súdy nemôžu vydávať rozhodnutia v primeraných lehotách, ktorú skutočnosť vlastne spôsobuje samotný žalobca a túto situáciu zneužíva tým, že podáva žaloby na náhradu škody voči štátu za nesprávny úradný postup súdov. Takýto šikanózný výkon práva nemôže požívať súdnu ochranu, keďže žalobca chce ťažiť zo situácie, ktorú sám svojím konaním a podnikateľskými aktivitami spôsobil.

Vzhľadom na to, že zo strany okresného súdu v rámci exekučného konania nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a súd nemôže konštatovať, že došlo k zbytočným prietahom pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré by zakladali právo žalobcu na náhradu škody, prípadne nemajetkovú ujmu, súd žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

S poukazom na uvedené, výkon práva žalobcu bol aj v rozpore s dobrými mravmi predstavujúc účelovo vykonštruovaný nárok, obsahujúci nepravdivé tvrdenia. Nemožno prehliadnuť ani množstvo žalôb rovnakého typu podaných žalobcom na súdoch v SR, bez preukázania legitímneho cieľa a hodnotového výkladu práva.

Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti žalovanej za vznik škody nebol daný žiaden dôvod vykonávať ďalšie dokazovanie a zaoberať sa námietkami vo vzťahu k ďalším atribútom zodpovednostného vzťahu, vrátane námietky premlčania. Nebol taktiež dôvod na vydanie medzitýmného rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku. V čase vyhlásenia rozsudku už došlo k uplynutiu zákonom stanovenej lehoty v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP, podľa ktorého žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v konaní neúspešnému. Z dôvodu, že žalovaná náhradu trov konania nevyčísliła do troch pracovných dní po vyhlásení rozsudku, v zmysle § 151 ods. 1 OSP, a z obsahu spisu nevyplývala, súd rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku odvolanie podal žalobca. Vytýkal súdu procesné chyby a žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec tomuto vrátil na opätovné prejednanie.

Z odvolania žalobcu vyplýva, že tento cielene nenapáda skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, namieta však procesné pochybenia, ktoré majú spočívať v prvom rade v tom, že súd vec prejednal v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, že súd neuskutočnil ústne pojednávanie a ďalej vytýka skutočnosti, ktoré sa predmetného rozsudku okresného súdu vôbec netýkajú. Z uvedeného je zrejmé, že ide o formulárove podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore prispieť k urýchlenému a zákonnému a spravodlivému rozhodnutiu vo veci.

Vyjadrenie podané nebolo.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Z odvolania žalobcu vyplýva, že tento nenapáda správnosť konkrétnych záverov okresného súdu a nepredkladá konkrétne argumenty, ktoré by okrem zrozumiteľného odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyžadovali ďalší rozbor.

Okresný súd tak isto jasne a zrozumiteľne odôvodnil aj svoj procesný postup. Odvolací súd nepovažuje ani v tomto smere za zmysluplné opakovať jasné, zrozumiteľné a argumentačne správne dôvody okresného súdu.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.